Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 67 (627) * joi 28 noiembrie 1957 * 8 pag. 30 bani

OANCEA ALEXANDRA, CITEȘTE TEMA
Foto: Gr. PREPELIȚĂ

We learn english*)

SOCOTEALA DE ACASĂ

...mi-a fost aceea de a scrie un reportaj de la o oră de limba engleză. Dar vorba din bătrîni „socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din tîrg" s-a adeverit și de data aceasta. Cum întîlneam vreun pici pe sală și-l rugam să-mi spună cum se-mpacă cu engleza, mă privea uimit și, pînă să mă dumiresc eu bine, o ștergea. Mai mi-arunca din fugă cîteva vorbe așa, peste umăr:

— ...Cu engleza? Ehei, treabă grea. S-o știi de la mine...

AM INTRAT IN HORĂ...

Dar obiceiul meu vechi, de a sfîrși pînă la urmă o treabă începută, a învins și de data aceasta. Așa că, iată-mă în vizită la cei din clasa a VI-a.

Intru eu în clasă odată cu tov. Russu, profesoara care predă engleza.

După saluturile de rigoare (profesoara și copiii — pe englezește, eu — pe romînește), iată-mă așezat într-o bancă din fundul clasei. (Dacă-i ai pe toți în față — e mult mai ușor să-ți iei date, adică să-i observi pe copii. Altfel, dacă nu știi să te descurci la fața locului și accepți invitația de a sta într-una din primele bănci, apoi ai greșit-o — îi observă copiii pe tine. Și atunci mai scrie dacă ai ce!).

SCUL — SABGECS (?)

Pînă termină profesoara cu catalogul, eu o întreb din fugă pe Oancea Alexandra: Ce lecție aveți azi? (Pe romînește — se înțelege).

— Scul-sabgecs! îmi răspunde ea.

De priceput, am „priceput" repede. Așa că îmi notai cum am auzit.

— Ai greșit, drăguțule, mă avertiză Sanda. Se scrie altfel...

— Cum?

— Păi, de — ca-n englezește.

— Adică?...

— ...School — subjects...

42 DE ELEVI — 42 DE MIINI RIDICATE

E puțină exagerare în subtitlul acesta. Adică nu chiar toți cei 42 de elevi și eleve dintr-a VI-a ridică mîna odată. Cu mici excepții însă, subtitlul meu rămîne valabil și vrea să vă facă pe voi, cititorii, să înțelegeți că cei dintr-a VI-a sînt pasionați de limba engleză, pe care o învață așa, ca omul cînd îl atrage ceva.

SĂ FIE CU NOROC, GHEORGHIȚĂ!

Așa mi-au spus copiii la plecare. După ei, eu le-am adus noroc. De unde concluzia asta? Păi, de la faptul că, în ziua cînd i-am vizitat Mateescu, Steinberg și Petrescu au primit cîte un 9, iar Lehrer, care a dat răspunsuri excelente (vedeți, mie nu-mi plac superlativele astea în aprecieri, dar dacă fata a răspuns foarte bine?), a primit un... 10!

De aci și concluzia lor că le-aș fi adus eu... noroc!

? ! ?

Capitolașului ăsta nu i-am găsit un subtitlu. De aceea, l-am botezat cu... în fine, așa cum vedeți. În tot timpul orei însă m-am canonit să învăț și eu un proverb englez. Și am reușit. (Știți, succesul acesta s-a datorat... „talentului" meu la limbi străine).

Așa că, la plecare le-am spus amicilor mei dintr-a VI-a:

— Hei, voi, „englezilor". Nu vă tociți mintea chiar așa. „Aveți în vedere proverbul englez „Much work and no play makes Jack a dull boy". (Adică, tradus mai liber, ar veni cam așa: „munca multă și joaca puțină fac din Jack un copil morocănos").

Bineînțeles, i-am lăsat paf pe copii.

GHEORGHIȚĂ REPORTERUL

*) Noi învățăm engleza

EXCURSIA

Din zori o bătrînică firavă a luat în piept dealul ce duce spre Sighișoara. Pentru prima dată în cei 70 de ani de viață, bătrîna n-a putut să-și odihnească oasele în căsuța de la Soromiclea. A fost o noapte foarte rea. Oasele au durut-o pînă la măduvă, amețeli peste amețeli și, pe lîngă toate acestea, o tuse usturătoare de-i oprea și respirația.

— Mor, și-a zis bătrîna în gînd, tremurînd ghemuită sub așternutul patului. Mor și n-am pe nimeni în ceasul cel de pe urmă. Copiii îmi sînt departe și poate în clipa asta nici nu se gîndesc că bătrîna lor mamă e gata să-și dea sfîrșitul. De unde să știe ei ce se întîmplă cu mine? Cînd au plecat, m-au lăsat sănătoasă. Sîmbătă vor veni, iar să mă vadă și să-mi aducă cele de trebuință. Dar pînă atunci, mai știi? Pînă atunci poate închid ochii pentru totdeauna... Barim să mor în casa unuia dintre copiii mei... Și bătrîna a plecat spre Sighișoara.

★

Pintea Stela e cea mai mică dintre excursioniști. E în clasa a V-a și pentru ea o asemenea excursie face mai mult decît s-ar plimba două săptămîni cu trenul. Așa e cînd mergi pentru prima dată în astfel de excursii. De aceea nu are astîmpăr deloc. În ciuda surioarei ei, care o ceartă să fie cuminte, Stela aleargă în toate părțile, neobosită. O floare, o ghindă mare sau o gogoașă de stejar, pentru ea prețuiesc tare mult. Le va depozita pe toate în colecția ei de acasă. Deodată, Stela a rămas pe loc. I s-a părut sau cineva a gemut? Ba nu, aude destul de clar un geamăt înăbușit. Stela tresare. Se uită în jur și nu zărește pe nimeni. Ceilalți pionieri s-au depărtat mult. Strigă și în același timp aleargă să-i prindă din urmă.

— Ți s-a părut de frică, glumi cu Stela Parhirie Nicolaie. Să ne vedem de drum mai bine.

Cîțiva excursioniști sînt de aceeași părere. O parte dintre ei au și plecat. Stela însă insistă. E tare încăpățînată! Popa Nicolaie însă, președintele unității, a rămas pe loc și o ascultă cu atenție.

— Eu cred că ar fi bine să ne întoarcem. Poate să aibă dreptate Stela. O fi vreun bolnav sau...

Au pornit spre locul cu pricina. Ghemuită în broboada ei cu ciucuri, băbuța a deschis ochii speriată. Dar s-a liniștit repede și a întins mîna-i neputincioasă spre copiii care o privesc mirați, cerîndu-le ajutor. Ea știe că toți copiii care poartă cravata roșie la gît sînt copii buni. Iarna trecută, pe un ger puternic, au venit la casa ei niște pionieri și i-au tăiat lemne. Multe zile a avut cald în casă. Ce le-a mai mulțumit bătrîna atunci! Acum o privesc tot niște copii cu cravata roșie la gît. N-o vor lăsa să moară în pădure singură. Băbuța e sigură de lucrul acesta.

— Desfaceți o pătură, hotărî Popa Nicolaie. Altfel n-o putem lua de aici. Apoi, către bătrînă: Unde locuiește fata dumitale în Sighișoara, măicuță? La ce număr?

— Lîngă cinematograf, drăguță, lîngă cine...

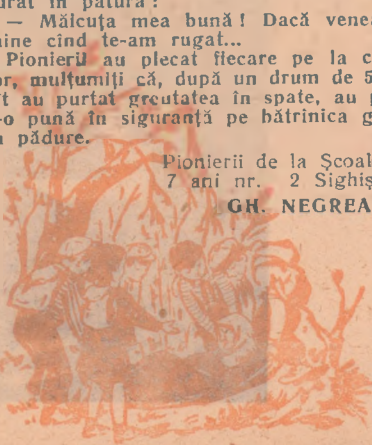
★

A înserat de aproape două ore. După ce a întrebat pe la 5—6 porți din jurul cinematografului, un detașament de pionieri care purta o bătrînă înfășurată într-o pătură a poposit la poarta unei case. Gospodina le-a ieșit în întîmpinare și s-a repezit tremurînd, îmbrățișînd corpul înfășurat în pătură:

— Măicuța mea bună! Dacă veneai la mine cînd te-am rugat...

Pionierii au plecat fiecare pe la casele lor, mulțumiți că, după un drum de 5 km. cît au purtat greutatea în spate, au putut s-o pună în siguranță pe bătrînica găsită în pădure.

Pionierii de la Școala de 7 ani nr. 2 Sighișoara
GH. NEGREA

Pionierii au sosit să ajute la alegerea seminței (G.A.S.-Găiești).

INSTANTANEE

Cînd nu poţi găsi răspunsul

O pînză de bonfaier rumegă cu dinţii săi mărunţi o bucată de metal prins într-o menghină, lîngă care se mişcă vioi un băiat. Băiatul are părul răvăşit şi toată înfăţişarea îi dă un aer de mare importanţă

Deşi anul acesta a păşit într-a V-a, se şi crede în rîndul celor mari. La brîu şi-a prins şorţul de protecţie, mînecile cămăşii sînt suflecate cu grijă, iar şublerul i se iţeşte dintr-un buzunar.

Băiatul e Păduraru Ion. Alături de el, Tărău Constantin pileşte cu grijă o piesă. Poate e primul lui obiect la care lucrează cu atîta încordare. Ţine pila orizontal şi

din cînd în cînd se „îneacă", scîrţîind. Atunci, băiatul se opreşte. Dar nu trece o clipă, şi începe din nou. Zîmbetu-i de pe buze arată că nu se va da bătut uşor. Numai de i-ar reuşi lucrarea. Dar ştie precis că va izbuti. Cînd ai tot ce-ţi trebuie, cum naiba să nu reuşeşti ? Numai anii trecuţi fusese mai greu...

Incercase el să construiască multe lucruri, dar nimic nu-i izbutise ca lumea. Ce să faci acasă doar cu un ciocan şi cu un cleşte ? Odată încercase să pilească un obiect care-i făcea mare trebuinţă la şcoală. Dar ce credeţi, a putut ? Obiectul s-a rostogolit şi s-a sucit atîta în mîna lui Tărău, pînă i-a lăsat numai răni. S-a necăjit atunci şi l-a aruncat cît colo. „Cînd n-ai cu ce face treabă, n-ai !" şi-a spus el supărat. De întîmplarea asta şi-a reamintit şi acum Tărău.

I se pare atît de caraghios, încît nu-şi poate ascunde bucuria cînd vede cît de bine e strunită în menghină piesa pe care o pileşte. Să fi avut atunci atelier la şcoală ! N-ar mai fi pătimit atît. Cînd s-o fi făcut şi atelierul acesta? se întreabă Tărău. Ar vrea să întrebe pe unul dintre colegi, dar lucrează cu atenţie. Pila macină fierul şi îi e frică să nu fie luat în rîs Şi totuşi i se pare că el are dreptate. Cînd s-a dat vacanţa mare. toţi elevii au părăsit şcoala. Clasele au rămas goale, băncile stăteau parcă posomorîte şi toată larma şi veselia dispăruseră dintr-odată. Se pare însă că în şcoală a mai rămas totuşi cineva. Asta a fost şi părerea lui Tărău, a lui Păduraru, Popa Tiberiu şi a tuturor elevilor. Cînd s-au întors din vacanţă, clasele sclipeau de curăţenie. Băncile îi aşteptau parcă zîmbind şi totul căpătase altă înfăţişare de cum ştiau ei. „Atelierul şcoală" însă le făcuse surpriza cea mai mare. Şi ce atelier. Dar ce, era chip să le numeri ?

Pila se opri şi băiatul se pomeni numărînd lucrurile şi sculele ce se găseau în atelier. Dar ce, era chip să le numeri ?

— De ce-ai rămas aşa, Tărău, îl întrebă Stanciu, surprinzîndu-l tocmai în momentul acela. Unde te gîndeşti ?

Băiatul tresări şi începu să pilească mai departe. Ii era ciudă pe el că se lăsase furat de gînduri. Dar, nevrînd să lase să se creadă cine ştie ce despre el spuse :

— Mă gîndeam... cum de s-a construit atelierul nostru aşa de repede. Eu nu pot pricepe. Unde mai pui că noi nici n-am fost aici. Eram... în vacanţă !

Răspunsul lui Tărău făcu pe cîţiva să zîmbească. De fapt numai cei care nu înţeleseseră bine ceea ce voia să spună Tărău zîmbiseră. Băiatul însă avea dreptate. După plecarea elevilor în vacanţă, în şcoală mai rămăsese cineva. Dar cine, nu putea înţelege. Şi cum credeţi că s-a făcut totul ? Prin grija partidului. La mare, la munte, în tabere şi în orice loc unde copiii şi-au petrecut zilele frumoase ale vacanţei, a fost simţită din plin această grijă părintească a partidului. Aşa că nu-i de mirare că, şi la întoarcerea din vacanţă, copiii au avut o nouă surpriză.

Şc. medie 1
Pucioasa

GH. CHIŢU

De la Mămica

Am primit de la mulţi prieteni, şi în special de la fete, scrisori în care îmi cereau... „reţete" Nu vă speriaţi, nu sînt medic, ele mi-au cerut reţete adică sfaturi cum să facă diferite prăjituri, cornuleţe sau chiar un tort Şi iată că azi le împlinesc dorinţa :

Tort de biscuiţi cu.. zahăr ars !

Cantităţi : 1/2 kg biscuiţi, 1 litru lapte, 8 linguri zahăr, 2 linguri făină, 1 lingură rom, vanilie, nuci sau frişcă.

Se ard într-o cratiţă 4 linguri de zahăr şi se sting cu puţină apă fierbinte. Se lasă pe colţul maşinii pînă se desface toată făina. Se mai toarnă lapte rece, completîndu-se pînă la 1 litru. Se amestecă cu siropul de zahăr ars, adăugînd şi celelalte 4 linguri de zahăr, 1 lingură de rom şi puţină vanilie. Se ţine pe foc pînă ce crema începe să se îngroaşe. Se dă la o parte şi se adaugă biscuiţii sfărîmaţi în bucăţi mici. Se amestecă uşor cu o lingură şi se ţin la rece pînă se pătrund bine cu crema.

A doua zi se aşază compoziţia pe o farfurie rotundă sau dreptunghiulară. iar deasupra se presară nuci tocate, prăjite puţin pe maşină sau se acoperă tortul cu frişcă bătută

Gospodinele...

In clasă era curat. Pereţii — proaspăt văruiţi, podelele — spălate, băncile — vopsite !... Şi parcă totuşi lipsea ceva. „Misterul" a fost dezlegat repede. Fetele noastre, bune gospodine, într-o după amiază, după orele de curs, au pus perdeluţe la ferestre, au adus ghivece cu flori, pe care le-au îmbrăcat în hîrtie albastră. Apoi împreună am făcut un fotomontaj, o gazetă de perete, lozinci.

Ce mai, acum ţi-i mai mare dragul să intri în clasa noastră. Şi asta datorită fetelor, prietenele noastre.

MIRCEA BIDIU
Şcoala de 7 ani nr. 2
Bistriţa

E şi bucuria mea

Parcă-ţi creşte inima de bucurie cînd vezi cîte lucruri noi s-au făcut în comuna noastră.

Acum avem Şcoală medie de 11 ani, avem lumină electrică, cinematograf. Drept să vă spun, nici nu mai ai nevoie să mergi la oraş. Totul se găseşte aici, în comuna noastră.

LUMINIŢA VASILESCU
Costeşti

De ce?

Fabrica de produse chimice „Ilie Pintilie" nu pune la dopurile de călimară plute. Cînd cumperi o călimară, cerneala este evaporată pe jumătate. Şi apoi, cînd o deschizi, tare te mai murdăreşti pe mîini.

Oare numai la sticlele de bere şi suc se poate pune plută ?

ANA SOLOMON
com. Dumbrava Roşie-Bacău

In frumoasele lor porturi naţionale din raionul Huedin (regiunea Cluj), sătencele privesc cu mîndrie rodul hărniciei lor.

NOI UTILIZĂRI ALE MAŞINILOR ELECTRONICE DE CALCULAT

CREIERUL ELECTRONIC A CĂPĂTAT „OCHI"

Se pare că „talentele" maşinilor electronice sînt fără de sfîrşit. Unul din punctele slabe ale „creierilor electronici" era acela că nu ştiau să citească De curînd şi această lipsă a fost înlăturată prin punerea la punct, în Anglia, a maşinilor denumite ERA („Electronic reading automaton" adică automat care citeşte electronic). ERA vede şi citeşte la fel de bine textele imprimate, ca şi cele dactilografiate, cu viteza de 240 de caractere pe secundă. Este adevărat că maşina „n-a învăţat" încă să citească decît cifre, totuşi ea poate înlocui cu uşurinţă pînă la 300 de contabili, contribuind la scoaterea omului din munca de pură rutină birocratică.

O GLUMĂ NEREUŞITĂ

Maşina electronică de calculat oferă cercetătorilor ştiinţifici şi inginerilor posibilităţi nelimitate. Cu ajutorul maşinii electronice B.E.S.M. construită de academicianul sovietic S. Lebedev, cîteva persoane pot efectua munca a 75.000 de matematicieni. Este interesant că, dacă maşina descoperă o greşeală în ecuaţii, ea reface singură toate calculele. Dacă eroarea este însă prea însemnată, un semnal avertizează tehnicienii. De curînd, cîţiva cercetători au încercat „să glumească" cu maşina B.E.S.M., propunîndu-i o problemă greşită. După cîteva secunde tabloul de control al maşinii s-a iluminat şi maşina a dat următorul răspuns : „enunţul acestei probleme nu corespunde realităţii".

Aşadar cu B.E.S.M. nu e de glumit.

Călătorie în istorie

(Continuare din nr. trecut)

„Ostașii ne-au călăuzit pînă la hotar. Azi ne despărțim și de ei pentru a ne avînta mai departe, într-o lume nouă, necunoscută.

Puțin după trecerea hotarului, întîlnim o caravană încărcată cu bijuterii, marochinărie, mătăsuri. Intii negustorii se sperie de noi. Văzînd însă că nu avem intenția să le facem vreun rău, le veni inima la loc. Am intrat în vorbă cu ei:

— Prea cinstiți negustori, am vrea să știm pe ce meleaguri ne aflăm și de nu cumva soarta ne poartă pe același drum.

— Pe moșia boierului Godrun, vă aflați. Noi tocmai către curtea acestuia mergem să-i aducem daruri și să-i plătim vamă, pentru că trecem prin ținuturile sale... Și, dacă acest lucru nu vă stînjenește, cu mare bucurie vă poftim să mergeți cu noi, căci codrii sînt bîntuiți de hoți și ucigași, de nici poterele cele mai iscusite nu mai izbutesc să le vie de hac. Și, cu cît sîntem mai mulți, cu atît mai bine i.

Mai numeroși acum, ne îndreptăm spre curte. De ce ne-am temut însă n-am scăpat. Ne pomenim, la un moment dat, atacați de un grup numeros. Era vădit că aveam de-a face cu tîlhari care ținteau să-i jefuiască pe negustori. Se produse o zăpăceală grozavă. Răsunau răcnete, zbierete. Credeam că s-a sfîrșit și cu noi, cînd apăru o poteră. După o luptă scurtă, tîlharii fură puși pe fugă. Comandantul poterei ni se adresă:

— Hei, voi străini ce hălăduiți pe aiaste meleaguri: încotro vă poartă pașii?

— Către curtea seniorului, mărite — răspunse în locul nostru căpetenia negustorilor — Daruri i-aducem și vamă, vrem să-i plătim. Însă dumnealor sînt străini de aiaste locuri și-au pornit să cutreiere pămîntul în lung și-n lat, în cinstea lucrului pe care dînșii îl numesc știință.

— Dacă-i așa, atunci vă vom însoți la curtea luminatului nostru stăpîn, boierul Godrun.

Călăuziți de poterași, ajunserăm pe o minunată insulă, unde se afla castelul. Dar, ghinion, nu se putea vorbi imediat cu boierul, tocmai avea loc învestirea unui cavaler!

Cu mare greutate, numai Ionel Zaita și Sergiu Leitner (cu aparatul foto) au reușit să pătrundă la ceremonie. Sălile erau întunecoase, luminate ca ziua cu torțe înfipte în perete. În fața unui jilț stătea îngenunchiat un băiat tînăr, despre care aflarăm că e fiul unui boiernaș.

Pînă la vîrsta de 15 ani a îndeplinit slujba de paj pe lîngă senior. Acum are 20 de ani și azi va fi învestit cavaler. Seniorul i-a înmînat o lance, pinteni și spadă. Apoi l-a atins cu paloșul pe umăr, urîndu-i: „Să fii viteaz"!

Solemnitatea se încheie. Avea să urmeze o serbare la curte — un așa-zis turnoir, în care cavalerii se întrec în lupte cu lancea și spada.

După puțin timp ne primi și boierul Godrun:

— Fiți bineveniți la curtea mea. Am aflat că sînteți dintr-aceia care v-ați închinat viața cercetărilor. De aceea vă voi arăta școala și vă voi prezenta pe magii și alchimiștii mei.

Furăm călăuziți spre o parte a insulei unde se afla o „școală" sub cerul liber.

O școală, dar nu ca cea de azi. Dascălul era călugăr; sta pe un jilț, și ținea în mînă o biciușcă. Elevii, fii de nobili și orășeni bogați. Unul dintre elevi tocmai era aspru biciuit. I-am cunoscut apoi pe Merlin și pe Sidelius (magul și alchimistul), niște arătări îmbrăcate ciudat, care aveau un aer de șarlatani.

— Domnul Sidelius se ocupă cu găsirea pietrei filozofale, care preface metalele în aur — ne-a lămurit seniorul.

După cîte am aflat apoi, „domnul Sidelius" nu reușise pînă atunci să descopere „piatra filozofală"... Și nici n-o s-o descopere vreodată cu scamatoriile lui. Firește nu i-am comunicat părerea noastră. Însă călătorului îi stă bine cu drumul, așa că mîine plecăm mai departe".

(va urma)

ANA SOLOMON

Ce-am putut afla în zece minute

(Discuție purtată cu președintele unității de pionieri de la Școala nr. 1 din Mizil).

Discuția noastră a avut loc în curte, în timpul unei recreații. Subiectul? Despre copiii care au cele mai multe economii. Dar pentru că spațiul nu ne permite, în ceea ce urmează, am să redau doar răspunsurile președintelui:

32 pionieri — 32 librete de economii

Aș vrea să vă povestesc despre un lucru care cred c-o să vă bucure foarte mult. La noi în detașamentul doi sînt 32 de pionieri și fiecare are un libret de economii. Toți la un loc au pînă acum la C.E.C. 258 lei. Președinta detașamentului Alexandru Elena mi-a spus însă că în „Săptămîna economiei", pionierii din detașamentul ei vor mai depune încă cel puțin 250 lei. Cu banii depuși la C.E.C., vor să facă în vacanța de iarnă o excursie la București, la pomul de iarnă de la Palatul pionierilor.

Georgeta vrea să-și cumpere o vioară

Noi, cei din colectivul unității, ne ocupăm însă și de școlarii din clasa I și a II-a. De cîte ori ne ducem la ei, fie să le spunem o poveste, fie să-i învățăm un joc, le vorbim și despre economii. Cîte nu poți să-ți cumperi atunci cînd ai bani strînși la C.E.C.! Și ce credeți? Zilele trecute am aflat că Georgeta Calciu din clasa I B are depuși pînă acum 120 lei. Cînd am întrebat-o ce vrea să facă cu banii, Georgeta mi-a răspuns: „Vreau să-mi cumpăr o vioară".

Libretul detașamentului

In unitatea noastră sînt însă detașamente care au libretul lor. Detașamentul trei are, de pildă, în libretul său, 132 de lei. Poate mă întrebați ce vor să facă cu banii. Am să vă răspund: multe. Vor să-și cumpere un echipament de fotbal și o minge, vor să facă o excursie... Ieri, de pildă, Vlăsceanu Ion, președintele detașamentului, a venit la mine și mi-a spus: „Ce-ai zice dacă din banii detașamentului pe care-i avem la C.E.C. i-am cumpăra lui... un cadou de ziua onomastică? Numele colegului nu vi-l pot spune. Ar putea să citească și el gazeta și atunci s-ar duce de rîpă surpriza detașamentului..

Recreația s-a sfîrșit. Cele zece minute au trecut, așa că și discuția noastră ar trebui să se oprească aici Cred însă că am aflat multe lucruri interesante. Voi ce spuneți?

ROMEO DAN

-Mioaro, zici că strîngi de-un an
Și-n pușculiță n-ai un ban!
În ea sînt numai ... vorbe goale...
- Am strîns, dar nu cum crezi matale..
(și ridicînd libretul sus),
-Învățătoaro așa mi-a spus.

Curaj, ambiție sau altceva?

(Are cuvîntul Marcel Mitrea din clasa a VII-a de la Școala de 7 ani Castranova, reg. Craiova).

Dragă redacție,

Am citit și eu în „Scînteia pionierului" despre întîmplarea năzdrăvană a lui Romică. Ce să-ți spun, părerea mea este că Romică, dacă voia să-i arate lui Butoi că are curaj, nu trebuia să sară de pe balcon cu... o umbrelă! Asta nu-i curaj. După mine — e un fel de ambiție...

Dacă Romică l-ar fi înfruntat pe Butoi și i-ar fi spus în față că nu sare, ar fi dat dovadă de mai mult curaj, curajul de a-i dovedi lui Butoi — chiar cu prețul de a fi luat, pentru moment, drept fricos — că ceea ce-i cerea el era o prostie. Trebuia să-i spună cam așa: „Dacă voi sări vreodată de pe balcon, voi sări numai atunci cînd viața vreunui om ar depinde de aceasta... Sau atunci cînd aș salva documente foarte importante!"

Iată care este părerea mea. Și i-aș ruga și pe ceilalți cititori să și-o spună în gazetă.

*

E DE VINĂ BUTOI

(Ne scrie Ella Bunea, elevă în clasa a V-a din București).

Eu cred că Butoi este cel vinovat în toată întîmplarea cu Romică Nu trebuia să-l îndemne să sară... Dar nici Romică nu trebuia să-i asculte sfatul. A fost ambițios și de aceea a sărit...

Ambiția lui Romică însă — e o ambiție cam curioasă. Aș vrea să citesc și alte păreri.

PĂCĂLEALA LUI ILIE ȘOTIE

Pun pariu pe ce vreți că dacă ați căuta pe tot globul și tot n-ați afla un băiat ca Ilie al nostru Asta o dată cruce de voinic! Da' și șotii știa. Rîdea Ilie de oricine și cred că n-a scăpat nimeni de șotiile lui. Eh, ce-aș fi dat eu odată să fiu în locul lui!... Cum? De ce „odată" Păi, nu știți? Nu! Atunci fiți atenți:

Intr-o zi, nu știu ce i se întîmplă lui Stănescu că n-are somn noaptea. Așa că, pe la ora 6, iată-l pe Stănescu la școală. Stă el ce stă și pe la 7 fără ceva, hop și Ilie. Se așează în bancă și scoate din ghiozdan vreo trei gogoși mari și pufoase. Lui Stănescu i se scurgeau ochii de poftă, da' cum îl știa pe Ilie zgîrcit, n-a îndrăznit să-i ceară. După o vreme însă Ilie ia el singur o gogoașă și i-o întinde lui Stănescu cu un oftat. „Uite, mă Stănescule, îi zice el, îți dau o gogoașă... dacă taci din gură. Vreau să pregătesc o șotie de-o să rîdem o săptămînă!" și Ilie chicoti vesel. Stănescu a luat gogoașa, a mîncat-o repede și pe urmă dă-i cu întrebările pe bietul Ilie încît acesta, cum e el gras, a transpirat repede: „Cu praf de strănutat zici? Ha, ha. ce-o să mai rîdem!... Să te las numai pe tine, zici?... Că eu nu mă pricep? N-am talent? Bine, dacă vrei tu..."

Intre timp, pînă să înceapă ora, Ilie pleacă prin curte. Dar Stănescu: „Ia să i-o fac eu lui Ilie", își zice. „Decît să rîdă el de-o clasă întreagă, mai bine să rîdem noi de el".

Stănescu dădu o fugă la moș Costache îngrijitorul și-i ceru puțină făină. Și cum ia făina se întoarce iar în clasă, fără să uite mai întîi să dea pe la cabinetul medical Acolo, dă cu ochii de tovarășa doctoriță a noastră. „Praful de strănutat, întreabă Stănescu, e... otrăvitor?". „Adică, cum?" îl întrebă aceasta. „Așa, dacă cineva înghite puțin... moare?" „Aș, strănută doar, și-l doare puțin capul. Dar de ce te interesează?..."

In recreația întîia, Ilie depuse mai mult zel ca oricînd să-i dea pe toți afară. Dar copiii care l-au spionat pe gura cheii, l-au văzut pe grăsun cum trecea pe la fiece bancă și turna 'n cărți... făină!

Cînd a început ora de romînă Ilie aștepta să înceapă și... bîlciul și sta pregătit să izbucnească în rîs Dar așteptarea lungă începu să-l enerveze. Toată lumea privea de acum în carte la lecția zilei, dar nimeni nu strănuta. Ilie nu mai știa ce să creadă. Și tot așteptînd se pomeni cu o foame grozavă. Așa că pe furiș, scoase o gogoașă din ghiozdan și harșt, mușcă o îmbucătură. Dar nici n-o înghiți bine că se porni pe un tușit înecăcios; se făcu roșu ca o sfeclă iar ochii i se holbară în cap, încît lui Stănescu și celorlalți li se făcură milă de dînsul. Parcă nu mai era el, Ilie cel pus întotdeauna pe șotii...

Nu vă mai spun ce-a mai fost apoi. Destul că în recreație, se tăvăleau toți de rîs. Numai Ilie, săracul se zăpăcise rău de tot. Se ruga de noi, aproape plîngînd: „Mă băieți, mă, barem spuneți-mi voi ce-a fost cu gogoașa mea..."

Abia atunci, „înduioșat", Stănescu îi povesti totul de-a-fir-a păr. Și îi spuse și cum îi presărase puțin praf de strănutat peste... zahărul de pe gogoașă!

Ei, și acum, bineînțeles că v-ați dumirit și voi de ce nu mai rîvnesc eu la gloria lui Ilie.

EMIL EMANOIL

Vasile Mănuceanu

Cămătarul

A foșnit prin crengi o întrebare...
Iar gutuiul gîrbov din ogradă,
Tacticos, a scuturat să cadă
Pităcei de aur pe cărare.

Moș bătrîne, cămătar mai ești...
De atîtea toamne, pe furiș,
Ți-mprumuți averea de frunziș
Cu zapis și cu dobînzi popești,

Iar cînd vine luna lui april,
Din golaș, din schimnic și umil,
Mi te-nfoi cu și mai grea avere
De găteli și mîndre giuvaere.

. . . .

Platnic bun, pămîntul își desface
Fără ciudă, punga la soroace.

Mărgăritarul

Apa mării i-a fost doică...
Maica lui e-o biată scoică
Ce purta în trupu-i mic
Un grăunte cît nimic,
Rău și lacom, de nisip.

Ca să scape n-avea chip
Scoica mică și firavă
De-a grăuntelui văpaie
Ce-i mușca din măruntaie,
Adăpînd-o cu otravă.
Iar atunci, ca să-și aline
Suferințele din sine,
A urzit acolo-n pîntec,
Alb și dulce ca un cîntec,
Dar durut ca un blestem,
Alb și străveziu, un ghem.
Și-a înăbușit într-însul
Tot veninul și tot plînsul.

Iară ghemul plin de har
S-a chemat mărgăritar.

Brățări de fum

Fumul furișat din pipă
Suie leneș rotocoale
De argint și vată moale
Care tainic se-nfiripă.

Ispitind alunecoase,
Sînt brățări și sînt frumoase...

Cu mirări de pluș sub gene
Crinii brațelor ți-i presuri
Cu nimicuri și eresuri
Delicate și viclene.

Dar brățările ușoare
Se topesc și se destramă
In văzduh, unde le cheamă
Viața lor rătăcitoare.

Și rămîi cu mîna goală,
Despuiată de găteală...

Plîngi? E în zadar acum...
Află, dragă, o povață:
Uite-așa se-ntîmplă-n viață
Cînd te-mpodobești cu fum.

Cum s-a făcut peștișorul

Apă limpede turnam într-o ulcea,
Iar măicuța-ncet o descînta.

Și-am picat apoi, așa, cît o alună,
De-argint un bob topit la lună.

Peștișorul tău de-atunci e argintiu
Și e iute ca argintul viu.

Mihai Beniuc a împlinit 50 de ani

Mă număr și eu printre acei tineri care l-au cunoscut pe poetul Mihai Beniuc ca profesor de măiestrie artistică la Școala de literatură „Mihail Eminescu". Poetul strecura în lecțiile sale imagini artistice uimitoare și ne cucerea cu simplitatea și sufletul pe care-l punea în fiece cuvînt, în fiece istorisire. Deși avea mult de lucru, Mihai Beniuc era nelipsit de la orele de măiestrie artistică unde asculta și cîntărea cu multă răbdare tonele de versuri scrise de noi.

Succesele tinerilor începători îi umpleau inima de o bucurie prietenească și părintească. Multe fire din părul său au albit pe cînd căuta să găsească o rezolvare condițiilor de trai ale unuia sau altuia dintre tinerii scriitori. Deseori, cînd răspund unui pionier care încearcă să scrie poezie îl sfătuiesc: „Citește cît mai mult, din poeziile lui Beniuc. Nu am competența de a cîntări care dintre scriitorii contemporani de la noi, sînt cei mai buni, care dintre ei este primul... Pot să spun numai că poetul Mihai Beniuc este cel mai apropiat de inima tinerei generații. Purtătorii cravatei roșii i-au îndrăgit versurile din „Toboșarul timpurilor noi", „Mărul de lîngă drum", „Poveste de Crăciun", „Palatul Fermecat" și din multe alte poezii. Desigur, cititorii noștri ar vrea să găsească cît mai des în ziarul nostru articole sau poezii semnate de Mihai Beniuc...

In poezia „Intrare" — scrisă în 1937 — autorul își face autobiografia în cîteva cuvinte:

„Sînt copilul unui neam sărac
Bieți romîni ce scormonesc pămîntul,
Vor să-și facă mai comod mormîntul, —
Tare-mi este neamul ăsta drag.
Ei mi-au fost credința-n toi de luptă.
Fiul lor, azi poate le sînt tatăl.
Aurul tristeții mele iată-l:
Carne sînt din carnea voastră ruptă"

Poetul nu se mulțumește să cînte copilăria, dragostea și adolescența sa. Pe el îl dor suferințele, rănile celor mulți și-și strigă revolta împotriva acelor care asupresc țara: „Ursul Romînesc" (1937), „Miner" (1936), „Trecere" (1937).

După eliberare, Mihai Beniuc, neobosit, a cîntat pe strune limpezi viața nouă a țării. El s-a dăruit cu trup și suflet partidului. De aceea versul lui este pentru noi întotdeauna proaspăt și nou ca pîinea cea de toate zilele. Cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la naștere, poetul Mihai Beniuc a fost decorat cu Ordinul „Steaua Republicii Populare Romîne" clasa a II-a. Acest dar este încă o dovadă că versurile sale au fost încununate de succes.

ELENA DRAGOȘ

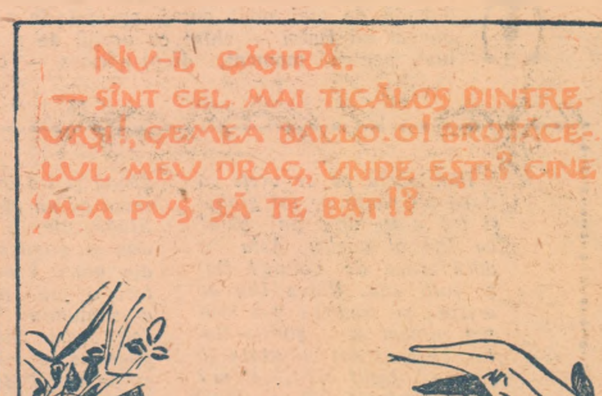
REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Brotăcel, un copilaș rătăcit în junglă, e înfiat de o familie de lupi, care-l cresc și-l apără de tigrul Shere-Khan. La o anumită vîrstă, Brotăcel, împreună cu lupii de vîrsta lui, devin membri ai haiticului. Ajutat de ursul Balla și de pantera Baghera, Brotăcel începe să învețe obiceiurile și graiurile feluritelor viețuitoare. Odată, călcînd povața lui Balla care-l poruncise să nu vorbească niciodată cu maimuțele, deoarece sînt nedemne, Brotăcel stă de vorbă cu una. Aflînd de aceasta, Balla îi trage o chelfăneală strașnică... Maimuțele, care puseseră de mult ochii pe Brotăcel fiindcă n-aveau șef de trib, vor să se folosească de această împrejurare.

RUDYARD KIPLING
„CARTEA JUNGLEI"
IMAGINI DE PASCAL

Fănuş Neagu

Faliment...

Era către sfîrşitul verii cînd Rom Şerban s-a gîndit prima oară să se apuce de negustorie. Văru-său de la Brăila, care venise să-şi petreacă concediul la el, i-a băgat în cap că, dacă ai bani, toată lumea e a ta; la un semn din deget îţi cade la picioare şi poţi să faci din ea ce vrei.

— Cu bani, se îngîmfa cel din Brăila, care era slujbaş la vama portului, îţi mut Dunărea aici. Iţi-aduc luna pe masă şi ţi-o tai felii ca pe-un pepene ! !...

Rom era numai ochi şi urechi. Văru-său îl ameţea cu vorba şi cu felul lui de a se îmbrăca elegant, totdeauna parfumat şi cu părul uns din belşug cu briantină. Bunicul, părinţii şi fraţii mai mari ai lui Rom nu-i dădeau prea multă atenţie celui din Brăila, îl lăsau în apele lui, ca pe unul puţin tehui la minte. In schimb Rom nu mai ştia ce să facă să-i intre în voie: culegea pentru el fructele cele mai frumoase din livadă şi-i aducea mai în fiecare dimineaţă din pădure fragi în coşuleţe de răchită.

Vărul a plecat la Brăila la începutul lui septembrie, cu o săptămînă înainte de a se deschide şcoala. In urma lui, Rom, care avea acum capul împuiat cu tot felul de prostii, a lucrat o duzină de felinare din bostanii puşi de taică-său pentru vite şi în prima zi de cursuri le-a vîndut cu 4 lei bucata puştilor dintr-a II-a. Aceştia le-au cumpărat ca să se fălească cu ele, seara, la vii, cît şi pentru faptul că fiecare avea pe fund cîte un muc de lumînare de nuntă şi erau împodobite cu hîrtie de staniol.

Rom a băgat banii în buzunar şi o vreme şi-a văzut de treabă în linişte, a cojit nuci cu fraţii mai mari, a cules la vie şi a dat o mînă de ajutor la adunatul fînului în căpiţe. In primele zile s-a temut că soră-sa, care se măritase de curînd, o să-l ia la întrebări despre lumînarea pe care o îmbucătăţise, dar după o săptămînă, cînd treaba se învechise şi nu se întîmplase nimic, s-a gîndit s-o şterpelească şi pe cealaltă. Felinarele nu mai aveau însă cătare, căci vremea începuse să se răcească şi copiii, seara, rămîneau pe lîngă casă. Şi-apoi şi culesul viilor era pe isprăvite.

Dar negustorul de aceea e negustor, să-şi bată capul cum să cîştige bani mulţi cu alergătură puţină. Odată, cînd se chinuia mai amarnic să găsească ce alte lucruri pot fi vîndute la şcoală, Rom s-a pomenit la el cu Iancu Drăghia, care-i era coleg de bancă.

— Am venit, i-a zis Iancu, să te iau să mergem cu tata la vînătoare. Pune-ţi repede ceva în picioare şi hai cu mine. L-am lăsat pe tata înhămînd calul la şaretă şi dacă nu ne grăbim poate să plece singur. Mergem pe malul bălţii, la lişiţă. Spune tata că-s aşa de multe, încît stau ca bolovanii pe arătură.

— N-am timp, a răspuns Rom, plictisit şi puţin supărat, ca unul căruia nu-i era mintea la astfel de treburi.

Iancu l-a privit nedumerit:

— Ce-ai păţit? Doar tu m-ai rugat să te iau o dată la vînătoare. Ce, nu te lasă taică-tău?

— Ba da, dar ce foloase trag eu de la vînătoarea asta? Să car lişiţele doborîte de alice? Nu-mi trebuie.

— Măi, făcu Iancu pocnind din limbă, da' de cînd atîta rîvnă la tine să cîştigi din fiecare lucru pe care-l faci? De la un timp tot îţi ninge şi-ţi plouă şi te-ai făcut un zgîrcit cum nu mai afli altul. Ce boală a dat în tine? Vrei să-ţi cumperi moară, să-ţi deschizi cîrciumă sau să-ţi ridici statuie?

— Imi trebuie bani.

— Bani? Pentru ce?

— Aşa, ca să-i am. Cu banii, băiatule, poţi să faci ce vrei, poţi chiar să muţi Dunărea aici.

— Te-a bătut soarele-n creştet, îl plînse Iancu. Du-te şi te spală cu apă de fîntînă, că-ţi trece numaidecît. Auzi la el ce neghiobii spune! Cînd am să le povestesc băieţilor, au să se prăpădească de rîs. Va să zică de-aia ai vîndut tu felinare făcute din bostan, ca să muţi Dunărea în sat la noi. Ei, aşa cap mai zic şi eu!

Iancu a plecat să nu-l scape pe taică-său, iar Rom a rămas să se gîndească mai departe la mijloacele prin care poţi cîştiga bani. Şi în cele din urmă i-a venit o idee: să vîndă gulii. Taică-său avea grădină de zarzavat pe malul Călmăţuiului, lîngă o pădurice de salcîmi. Rom luă un sac din magazie şi plecă s-aducă gulii, ferindu-se să nu dea nimic de bănuit celor din casă. Făcu pe drum vreo două ceasuri, mai întîrzie şi la grădină, aşa că atunci cînd se întoarse era seară de-a binelea şi putu să ascundă încărcătura în şură, nevăzut de nimeni.

A doua zi, cînd plecă la şcoală, Rom vîrî şase gulii în ghiozdan. Avu grijă să ia cu el şi briceagul, ca să le taie felii în cazul cînd nu s-or găsi cumpărători cu bucata.

In prima recreaţie, Rom chemă cîţiva prieteni şi le dădu să guste, cu condiţia ca aceştia să-i laude marfa. Izbuti ca pînă la prînz să vîndă toate guliile. Cei mai buni cumpărători, care n-au zbîrcit din nas din pricina preţului — 30 de bani felia — au fost cei din clasele mici. Unii pofticioşi, cu buzunarele goale, încercară să-i dea în schimb peniţe, creioane, radiere sau compase, dar el, ca un bun negustor, nu-i luă în seamă. Sta pe un buştean, în spatele grămezilor de lemne, cu briceagul într-o mînă şi cu gulia într-alta şi îndemna clienţii:

„Ia gulia, ia gulia,
Treizeci de bănuţi felia".

Nu se îndura să le dea pe degeaba nici fetelor şi nici colegilor din echipa de fotbal. Numai lui Iancu Drăghici vru să-i dăruiască o gulie întreagă, dar acesta o izbi cu piciorul şi plecă mai departe scîrbit.

Guliile aveau căutare, însă Rom nu mai putu să aducă altele: taică-său, băgînd de seamă lipsa, plătise cîteva pacuri de tutun baciului de la stîna gospodăriei colective ca acesta să i-i spună pe toţi cîţi îi vede intrînd în grădina lui. Şi Rom n-avea deloc chef să încapă pe mîinile bătrînului.

Să ducă gutui la şcoală n-avea rost. Satul e tot o livadă, găseşti în fiecare curte nuci, pruni, peri şi gutui. Cel mai bun lucru era să prăjească năut. Intr-o seară, Rom dădu iama prin grădina de lîngă casă, zmulse vreo 15 tufe de năut şi prăji boabele pe tablă la foc, după ce ai lui se culcaseră. Ca să nu-l dea de gol mirosul, frecă în bucătărie busuioc şi izmă uscată. Ştiind bine că reclama e sufletul comerţului, Rom dădu fuga la Iancu Drăghia şi-l rugă să dea sfoară printre băieţi că aduce să vîndă năut. Iancu i-a promis să-l ajute. Şi Iancu Drăghia cînd promite ceva se ţine de cuvînt. Aşa că a doua zi Rom porni la şcoală vesel şi încrezător.

In recreaţie Rom îşi luă locul pe buşteanul din dosul stivelor de lemne şi puse la picioare ghiozdanul doldora de năut. Ca să-i aţîţe pe cumpărători, lua din cînd în cînd o boabă, pe care o arunca în sus şi-o prindea în gură ca s-o ronţăie apoi cu poftă, plescăind din limbă. Dar, spre mirarea lui, nimeni nu se îngrămădea cu banii. Văzînd asta, Rom le strigă rîzînd:

— Hei, nu vă place năutul prăjit? Uite-aici, ieftin şi bun. Zece boabe 25 de bani.

Elevii dintr-a VI-a, înghesuiţi în jurul lui, scoaseră din buzunar şi-i arătară că aveau şi ei năut. Rom rămase cu gura căscată. Era năut ceea ce vedea, năut cum avea şi el în ghiozdan.

— Iancule, îi strigă el colegului de bancă, ce e asta?

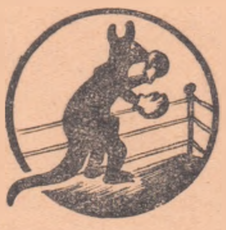
— Ce să fie? rîse Iancu. Falimentul! In negustorie se întîmplă şi de-astea...

Sport... Sport... Sport...

CURIOZITĂȚI din istoria sportului

Cangurul „boxer"

Cangurul Billy, cunoscut sub numele de Batting din Ginger, a „învățat" boxul la Grădina Zoologică din Londra. In scurtă vreme, Billy a ajuns un boxer de „talie mare". A urcat de nenumărate ori pe ring. Cu mănușile de box în labele de dinainte, rezemat pe picioarele mari și pe coada lui masivă, Billy ținea piept celor mai dibaci boxeri, iar cîteodată dădea chiar și lovituri periculoase...

Știți de cînd datează crosul?

...din 1867, și a fost „inventat" de două cluburi engleze. Pentru prima dată, a participat la cros cîte o echipă din cele două cluburi. Traseul de 15 km era accidentat, presărat cu garduri, ziduri și trebuia parcurs în cel mult 52 minute. Pentru a putea urmări mai bine concurenții, ultimii 600 m. se alergau pe o porțiune netedă și în linie dreaptă.

Inconjurul Europei pe jos și cu barca

In 1930, un tînăr parizian — Marcel Bardiaux — a făcut inconjurul Europei pe jos și cu barca. După 4.000 km parcurși pe pămînt, și 8.000 km pe apă, Marcel Bardiaux a ajuns din nou în Franța.

Pe marginea unui campionat de handbal redus

Iată-ne la sfîrșitul campionatului de handbal redus al pionierilor din Ploiești. Rezultatele? Privind în general felul în care s-a desfășurat turul și returul campionatului, putem spune că echipele participante au dovedit o bună pregătire fizică, că multe dintre ele au folosit un joc tehnic bazat pe pase precise și pe un atac colectiv. Apoi acest campionat a stîrnit un mare interes în rîndul pionierilor ploieșteni. Chiar după începutul campionatului, au mai venit școli care ar fi vrut să participe. Era însă prea tîrziu. N-ar fi fost mai bine dacă colectivele de conducere din unitățile de pionieri din Ploiești s-ar fi interesat mai din timp de acest campionat? N-ar fi fost mai interesant dacă, în loc de 6 echipe, ar fi participat cel puțin 12? In Ploiești sînt 21 de unități de pionieri. Ș-apoi fetele de ce au fost lăsate deoparte? Handbalul redus este un sport pe care tot atît de bine îl pot practica și ele.

Dar să lăsăm ca la toate aceste întrebări să răspundă colectivele de conducere ale unităților de pionieri din Ploiești.

La jocurile din campionat s-a putut vedea că echipele care s-au antrenat mai mult, care au dat o mai mare atenție pregătirii fizice și tehnice au obținut și rezultate mai bune. Referindu-ne la jucători, trebuie să apreciem jocul frumos, colectiv, practicat de Voicu, de la Școala nr. 14, sau felul în care Zamfiriadis, căpitanul echipei de la Școala nr. 10, a știut să-și încurajeze jucătorii în cele mai grele momente din joc.

Dintre toate meciurile cel mai „tare" rămîne însă tot cel disputat în finală între pionierii de la Școala medie nr. 1 și Școala medie nr. 2. In acest meci jucătorii ambelor echipe au intrat pe teren foarte emoționați. Și acest lucru a făcut ca în primele minute să nu vedem nici o fază mai interesantă de joc. Incet, încet însă, jucătorii și-au revenit, iar în minutul 10 asistăm la un atac al echipei Școlii medii nr. 2: Gavrilovici, aflat singur în fața porții, primește o pasă rapidă de la Dumitru și cu o precizie „matematică" înscrie. 1—0 pentru Medie 2. Cîteva minute mai tîrziu Școala medie nr. 1 egalează prin Anghelescu. Pînă la sfîrșitul primei reprize Școala medie 2 reușește să mai înscrie două goluri. Scor la pauză: 4—2. In repriza a doua, jucătorii de la Medie 2, mai hotărîți și încurajați de spectatori, cu pase rapide și precise, dezorganizează apărarea Școlii medii nr. 1, reușind să mai înscrie încă două goluri. Pînă la urmă însă cei de la Medie 1 reduc scorul tot numai cu două puncte. Deci rezultatul final este 8—4 pentru Medie 2. De reținut însă că jucătorii de la Medie 1 au fost mai atenți la pase, mai mobili pe teren și mai hotărîți în acțiuni. Iată care au fost formațiile folosite în finală:

Școala medie nr. 1: Anghelescu, Teodorescu, Vasiliev, Făgărășanu, Bulea, Grigorescu, Stamate. **Școala medie nr. 2:** Gavrilovici, Dumitru, Niță, Răican, Ionescu, Georgescu, Zlotea.

Și acum, înainte de a da clasamentul campionatului, vrem să vă spunem că organizatorii, Casa pionierilor și Comitetul Orășenesc U.T.M., au hotărît ca în primăvară să se reia acest campionat. Deci, atenție, colective de conducere!

RADU POPA

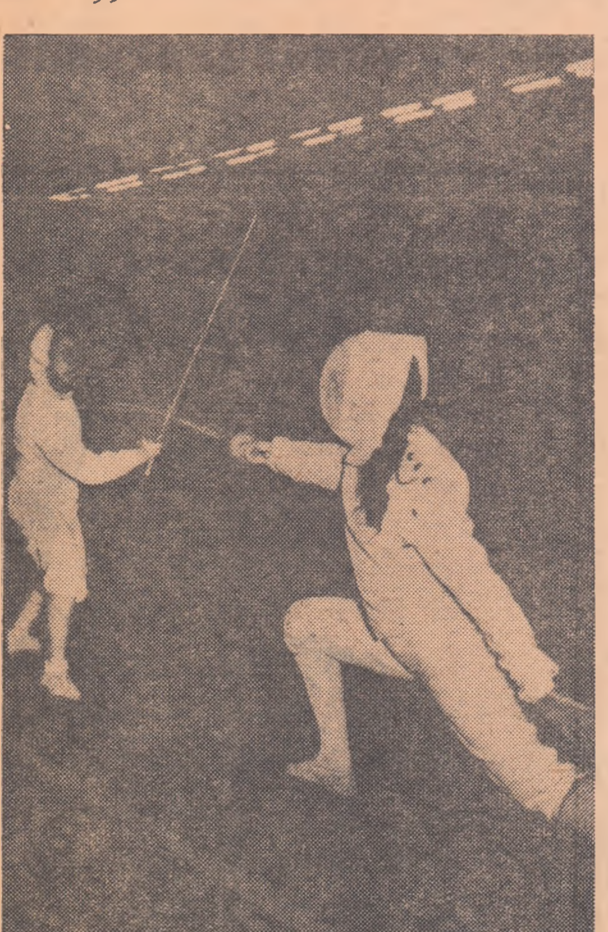
Clasament

I	Șc. medie nr. 2 —	5	5	0	0	48:10	8
II	Șc. medie nr. 1 —	5	5	0	0	42: 9	8
III	Șc. elem. nr. 14 —	5	2	0	3	36:33	4
IV	Șc. medie nr. 4 —	5	2	0	3	24:27	4
V	Șc. elem .nr. 10 —	5	2	0	3	24:27	4
VI	Șc. medie nr. 3 —	5	0	0	5	5:28	0

ROMÎNIA—TURCIA 71—50

Duminică seara, în sala sporturilor Floreasca, plină pînă la refuz, reprezentativa de baschet a țării noastre a întîlnit redutabila reprezentativă a Turciei. Jucătorii turci, veniți pentru prima dată la București, s-au străduit să facă un joc frumos, spectaculos, să lase o bună impresie. Dorința de a învinge, s-a văzut în decursul întregului meci. Dar în fața unui adversar puternic, a unui joc de mare viteză și imaginație, reprezentativa Turciei a trebuit să cedeze. Baschetbaliștii romîni au cîștigat întîlnirea cu: 71—50.

Sărbătoare la „Tînărul Dinamovist"

Sfartz Marcu și Niță Ioana de la „Tînărul Dinamovist" la un antrenament.

In sala de sport a Asociației „Dinamo" s-au adunat o mulțime de sportivi de toate vîrstele, împărțiți pe disciplinele sportive la care activează.

Intr-un colț al sălii, acolo unde se află membrii cercului de tenis, am zărit un băiețel gînditor. Il cheamă Mirea Nicușor. N-are nici 6 ani. Și cu toate acestea joacă... tenis.

La ce s-o fi gîndind oare? Poate la ziua aceea de mai a anului trecut, cînd a venit pentru prima dată în minunatul parc din șoseaua Ștefan cel Mare?... Sau la felul în care a fost primit aici?

Incă din primele momente, antrenorul Segărceanu i-a dat o rachetă de tenis. Fără exagerare, racheta era aproape cît el. S-au îndreptat împreună spre teren și acolo, în peticul acela de pămînt acoperit cu zgură, în mijlocul căruia se află un fileu, a făcut primul antrenament.

Acum Nicușor este mai înalt decît racheta. Chiar fără să mai punem la socoteală și mărimea smocului de păr ce-i stă totdeauna zbîrlit! Cît despre tenis... se mai poate compara cu cel de anul trecut?

Aproape 1000 de tineri dinamoviști

Dar nu numai Nicușor se antrenează aici. Numărul fetelor și băieților veniți din toate cartierele Bucureștiului, se ridică la aproape 1000. O mie de tineri dinamoviști care activează la 18 cercuri. Dintre ei, mulți au obținut anul acesta rezultate frumoase. Cine nu-l cunoaște pe atletul Mircea Stein, unul din cei mai buni juniori ai noștri sau pe tenismanul Dumitru Viziru, care anul acesta a cucerit 3 titluri de campion național (juniori) la tenis!

Aceștia de fapt sînt urmașii lui Leon Rotman — dublu campion olimpic, al Jaquelinei Zvoneski — campioană europeană la tir (junioare) și ai altor zeci și sute de sportivi care s-au ridicat tot de aici, de la „Tînărul Dinamovist"...

La sfîrșitul serbării, toți cei care au obținut rezultate frumoase, în afară de bucuria succesului, au primit cîte o diplomă de merit sau cîte o insignă din partea colectivului.

O precizare...

...mai am de făcut. Nicușor, băiatul despre care v-am amintit la început, nu a primit nici insignă și nici diplomă. Și nu-i deloc supărat de lucrul acesta.

Nicușor este sigur că peste doi, trei ani va fi și el printre cei premiați!

EMIL DOBRESCU

Noi recorduri naționale la atletism

— 400 m. plat: Ion Wiesenmayer 47''7/10 (v. r. 47''8/10)

— 800 m. plat: Vamoș Zoltan 1'49"4/10 (v.r. 1'50")

— 1500 m. plat: C. Grecescu 3'48'' (v.r. 3'48" 8/10)

— 5000 m. plat: C. Grecescu 14'50'' (v.r. 14'50''8/10)

— 50 km marș: Ion Păcuraru 4 h 27'32''8/10 (v. r. 4 h 39'0,3'')

— Inălțime femei: Iolanda Balaș 1,76 m. (v.r. 1,75) m.

— Greutate femei: Ana Coman 14,77 m. (v. r. 14,57 m.)

— Suliță femei: Maria Diți 52,38 m. (v. r. 52,14 m.).

— Aruncarea ciocanului: N. Rășcănescu 62,48 m. (v. r. 61, 46 m.)

— Prăjină: Metodie Trandafilov 4,24 m. (v. r. 4,22 m.)

Ocolirea steguletelor

Astăzi vă învățăm un joc care se practică pe un patinoar sau pe un lac înghețat. Jocul este foarte ușor, bineînțeles pentru cine știe să meargă bine cu patinele; se bazează pe dibăcia în conducerea mingii de hochei. Pot participa două sau mai multe echipe, cu un număr de jucători. Să vedem acum de ce avem nevoie. In primul rînd, de patine — pentru fiecare jucător. Apoi, pentru fiecare echipă, o minge de hochei și o crosă, un băț care în partea de jos are un fel de tălpică cum e cea de săniuță, puțin mai lată decît restul bățului. Pentru marcarea terenului ne sînt necesare cîte 6 stegulețe de fiecare echipă, cu coada de sîrmă pentru a putea fi înfipte în gheață. Echipele fixează cîte un steguleț la 10 m de la linia de plecare, apoi pe celelalte din 2 m în 2 m. Distanța dintre echipe este de 5—6 m. La comanda „start", primii din fiecare echipă pornesc conducînd mingea de hochei cu

crosa. Stegulețele 1, 3 și 5 trebuie ocolite prin dreapta, iar 2, 4 și 6 prin stînga. După înconjurarea stegulețului 6, jucătorii conduc mingea înapoi, respectînd aceleași reguli. Ajunși la linia de sosire predau crosa și mingea jucătorilor care urmează. Echipa care termină prima, e declarată cîștigătoarea jocului.